

[Arbejdsministeren]

forkert på mig i hvert fald, hvis de ikke skulle have mulighed for at forlænge deres orlov til 52 uger. Det skal ikke dermed være nogen pligt, men jeg synes ærlig talt, at vi skal give dem, der allerede er gået på orlov, en mulighed for at vælge den lange orlovsperiode, og jeg vil tillade mig at sende sådan et ændringsforslag over til Arbejdsmarkedsudvalgets vurdering og først og fremmest til forligspartiernes vurdering, for vi skal naturligvis være enige om det.

Så vil jeg for det fjerde sige – ikke fordi jeg vil genoptage debatten, som har været meget livlig – om det humanitære og kirkelige hjælpearbejde, at vi har ikke i dag snakket om, at bistandsklienter også burde kunne tage ud i verden og hjælpe nødlidende. Der kan jeg give den oplysning, at når det drejer sig om punkt 15 i aftalen, som handler om dagpenge og kontanthjælp ved frivilligt socialt arbejde, vil socialministeren administrativt tage det spørgsmål op og sikre, at kontanthjælpsmodtagere også får mulighed for at komme ud i socialt, kirkeligt og humanitært arbejde, og jeg tror heller ikke – ligesom andre har tilkendegivet – et øjeblik på, at de organisationer, som vi her har med at gøre, vil udnytte sådan nogle ordninger. Jeg tror derimod, at de med tak vil tage imod de nye grupper, som kan være med i det hjælpearbejde, som verden i stigende grad har behov for. Der er i virkeligheden tale om, at man kan løse flere opgaver for de samme penge, og så kan man gøre noget godt både for dem, der er bistandsklienter, og for dem, der er på dagpenge.

For det femte vil jeg sige med hensyn til, hvad der skal afløse aktiveringsordningerne – jeg tror, det var fru Lilli Gyldenkilde, der nævnte det – at jeg synes overhovedet ikke, vi skal bruge begrebet aktiveringsordninger. Med de erfaringer, vi har fra de ordninger, vi har lavet her de seneste 10 år, hvor vi har sagt aktivering, aktivering, aktivering, vil vi gerne i regeringen som afløsning for det have nogle ordninger, der giver de ledige nogle muligheder, nogle tilbud, tilbud om frihed, tilbud om uddannelse, tilbud om beskæftigelse. Vi vil ikke, som vi gør i omsorgssektoren, aktivere folk, som om de ikke var i stand til selv at vælge.

Vores politiske forpligtelse er at stille nogle valgmuligheder op for de ledige, som de kan tage imod eller lade være, men i hvert fald nog-

le meget mere regelrette ordninger, hvad jeg tror både hr. Helge Sander og fru Lilli Gyldenkilde var inde på. Det er klart, at der er brug for gennemskuelige, forståelige, regelrette ordninger, hvor man ikke stiller så mange barrierer op for folks muligheder for at gøre det ene og det andet og det femte og det syvende. Det er det, der er opgaven, når vi skal til at lave et nyt system som afløser for denne her tillægsaf-tale.

Hr. Per Stig Møller sagde som en positiv tilkendegivelse – det ved jeg – at det er godt, at de ledige får mulighed for at komme ud i verden og hjælpe, det er godt, at de ledige også får mulighed for at få orlov, hvis de gerne vil passe deres børn, og det er godt, at de ledige ikke – og så kommer ordene – sidder og venter enten ved telefonen eller ved brevsprækken.

Nu er det ikke sådan, at de ledige sidder og venter. De ledige springer rundt fra den ene jobsøgning til den anden. Jeg siger det mere for at fremme forståelsen af, hvor slidsomt det i virkeligheden også kan være at være ledig. Vi har nogle stramme regler, som siger, at man skal dokumentere og bevise, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet, så billedet af, at de ledige sidder hjemme i dagligstuen og venter på, at nogle skal ringe til dem, er i hvert fald ikke det billede, jeg har af de ledige. Dette blot som en kommentar til, hvordan vi nu kan se på de her ting.

Hr. Per Stig Møller var også inde på behovet for forenkling og behovet for, at vi skal undgå flaskehalsproblemer. Forenklingen tror jeg er er noget af det, ingen kan blive uenige om, hvad enten man tilhører den ene side af Folketinget eller den anden side af Folketinget. Problemet er jo, at når vi kommer til substansen og det konkrete, så kan det tit være sværere, end vi tror, men i hvert tilfælde bestræbelsen fra regeringen på en forenkling af det arbejdsmarkedspolitiske system er meget stærk, og det kan også godt være, at vi på nogle stræk må gå lidt på akkord med millimeterretfærdighedskravet for at få et enkelt system. Ikke fordi regeringen ikke er tilhænger af retfærdighed som sådan, men fordi jeg tror, at mange af systemets svagheder skyldes dels ønsket om meget stram millimeterretfærdighed og noget meget kontrollerende, dels måske også en mistænkeliggørelse af de mennesker, der skal bruge systemet, og vi har altså meget nidkært lavet nog-